

lems Raad? Vi vilde udsætte Sagen, og den maatte da være udsat indtil videre; thi der er jo fra Ministerens Side ikke nævnt nogen bestemt Dag, naar det omtalte Lovforslag skal være færdigt. Ministeren maatte saa vente, indtil vi være færdige, idet det maatte være ham langt kjerere at bringe sit Lovforslag til Iste Behandling i det andet Thing, end at bringe det ind her til 3die Behandling, hvor det dog ikke vilde kunne nyde den fulde Anerkjendelse. Vi vilde altsaa saaledes komme til at henseende fra begge Sider ventende og ventende til det beleilige Dieblit, vi, indtil vi sit Ministerens Lovforslag at see, og Ministeren, indtil han sit vort Lovforslag at see. Naar det ærede Medlem kunde sige os: Udsæt Sagen til en bestemt Dag, saa var der endda Noget i Forslaget; thi saa sad vi ikke saaledes evigt ventende og ventende, og naar den Dag saa kom, gjorde vi, hvad vi nu kunde have gjort idag; dersom inden den Tid Forslaget fra Regjeringen ikke var kommet, saa vilde vi bitterligt fortryde, at vi havde udsat Lovforslaget idag. Det hænder jo En ofte i Livet, at man fortryder det, man har gjort, og for ikke at komme til at fortryde Noget, votere vi idag Lovforslaget; saa ere vi sikke paa, at deene Betragtning ikke siden vil komme til at opstaae hos os.

U. Sage: Dersom vi oftere og mere hyppigt kunde glæde os ved det ærede Medlems Nærværelse her i Thinget, vilde det være uundværdigt idag at underrette ham om, at det gjentagne Gange er blevet ansøgt under denne Sags Behandling, at den selvsamme Minister midt i Juni Maaned forrige har forelagde denne Lov, hvorpaa vi nu have arbejdet for Landstinget. Det er altsaa egentlig Regjeringens eget Udkast, her foreligger, og naar det ærede Medlem erindrer sig, hvor omfistelig den nærværende ærede Indenrigsminister har været, hvad denne Sag angaaer, saa vil han maaskee, ligesom Fleertallet her i Thinget, være mindre tillidsfuld med Hensyn til Sagens Fremme fra Regjeringens Side, og endelig lade sig bevæge til at yde Sagen den Understøttelse, som jeg troer, den fortjener. Det ærede Medlem vil desuden vist indrømme mig, at, da der ikke er gjort en eneste Be-

mærkning af nogen Vægt fra Ministerens Side imod den Maade, hvorpaa vi have behandlet Loven, er dette endnu en Grund mere, hvorfor vi ikke skulle opgive den.

Frolund: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg vil tillade mig med Hensyn til, hvad der er yttret af den ærede Rigsdagsmand, som har stillet det nu omhandlede Forslag. Jeg troer, at enten har han ikke fulgt Forhandlingerne nøiagtigt, eller ogsaa har han været mindre heldig i de Udtryk, han har brugt iassen. Han sagde nemlig, at Ministeren ikke kunde forhandle med os. Jeg troer, at Udtrykket ikke er saa ganske heldigt valgt (Næ: Nei! det sagde jeg ikke! — Flere Stemmer: Jo!). Havde den ærede Rigsdagsmand fulgt Forhandlingerne, saa vilde han vide, at Ministeren udtrykkelig her ved 2den Behandling sagde, at et saadant Lovforslag var færdigt fra hans Side, og at han havde sin bestemte Mening om, hvad han vilde gjøre i denne Sag. Jeg troer derfor, at han her skulde have brugt Udtrykket: Ministeren vilde ikke forhandle med os, istedetfor at han har sagt: Ministeren kunde ikke forhandle med os.

Næ: Jeg tør med Visshed sige, at jeg paa ingen Maade har udtalt mig saaledes, at Ministeren ikke kunde forhandle med os. Jeg har kun udtalt mig om, at der ikke, saaledes som Sagen stod, baade forrige Gang og nærværende Gang, kunde finde nogen Forhandling Sted, naar den ene Part trækker sig tilbage. Det er dog vel physisk bevist.

Da Ingen mere begjærede Ordet, var Discussionen sluttet.

Man skred derpaa til Afstemning over det af Næ gjorte Forslag, at Sagen skulde udsættes saaledes, at den vises tilbage til Behandling i det allerede nedsatte Udvalg, ved hvilken det forkastedes med 70 Stemmer mod 1.

Formanden: Lovforslaget foreligger nu til Behandling i det Hæelhed.

Da Ingen begjærede Ordet, sattes Lovfor-